

MOJ JEDINI ŽIVOT

IVANA MIHIĆ

 Laguna 

Copyright © 2008 Ivana Mihić
Copyright © 2008 ovog izdanja, LAGUNA

MOJ JEDINI ŽIVOT

Imam trideset tri godine. Živim sama u iznajmljenom stanu. Radim u firmi koja nije pod stečajem. Završila sam fakultet. Nisam udata, nemam decu. Mislim... nije da ne želim brak i decu, nego prosto nemam vremena da sve postignem. Ne opterećujem se time jer, jednostavno, neko ima sreću da sretne pravog čoveka a neko je nema.

Gledam nešto moje drugarice (u junu nam je bilo petnaest godina mature), sve su se nekako „utetkile“, mislim na sve te – udate. Taj brak valjda utiče da brže ostariš. Možda ih taj osećaj sigurnosti – kao, završile su posao udajom – navodi da misle da je zaista tako. Kao da su do tog momenta živele i spremale se i opremale da bi se udale.

E, to je njihov prvi segment života, posle kog im neko ispiše na čelu: ZADATAK USPEŠNO OBAVLJEN. Drugi segment se sastoji od toga da se ne ukvare pre isteka roka trajanja označenog na ambalaži. Da bi igra bila zanimljivija, Proizvod to jest žena nije

svesna sopstvenog roka trajanja. Prava na eksploataciju Proizvoda ima njegov konzument, u daljem tekstu Potrošač, to jest muž. Potrošač ima pravo da konzumira više proizvoda u drugom delu života – mada može da počne i ranije – iako mu je zvanično dodeljen samo jedan proizvod. Takođe, ima pravo da učestvuje u proizvodnji novih Potrošača i Proizvoda juniora, i to u saradnji sa Proizvodom...

I tako, gledam te moje drugarice kako ponosno vade slike svojih naslednika iz novčanika, Proizvoda i Potrošača juniora, naročito ponosno pred onima čiji novčanik nije katalog ili album, i pomislim kako će za koji tren da počne tapkanje sličica, jer nekoj fali u albumu plavi Potrošač junior, nekoj smeđi Proizvod junior, neka ima dve sličice, neka jednu a neka, bogami, i tri.

Uopšte, to obeležavanje mature je kao neka rekapitulaciona sednica koja se u početku održava svake godine, zatim se obeležava deseta, petnaesta, dvadeseta godišnjica... dok god ima živih i zainteresovanih za dokazivanje.

Do desete sednice na dnevnom redu su se našle teme: ko je koga smuvao, ko je šta upisao od viših škola i fakulteta, ko se gde zaposlio, ko je koliku kintu počeo da pravi... tada kreće prva čistka onih koji su neuspešni u svemu navedenom i koji, osetivši da su suvišni, prestaju da dolaze na sednice do daljeg.

Dnevni red desete sednice je: ko se sa kim venčao, zašto se neko još nije venčao a, majku mu, bio je prvi viđen za brak, pa na koga se sumnja da je peder, na

koga da je lezbejka a ko je biseksualan, ko je bio mobilisan za vreme ratova, ko je u tim ratovima izgubio nogu, ko ruku a ko život, ko je alkos, ko je narkoman, ko je ista kurva kô što je i bila, ko je švaler, ko je postao krimos, ko je ostao mangup i šmeker, koga vara žena, čija su deca uspešnija u školi, ko je član koje partije... E, tu je već nastala seča učesnika sednica. Ali naredna, povodom petnaestogodišnjice, donosi sasvim ozbiljan obrt.

Odjednom, to više nije sednica, već kolektivna psihoterapija. Tu sada niste mogli da vidite neke od prethodnih redovnih učesnika, ali zato jeste one koji su u određenom trenutku prestali da dolaze a sada najednom počinju prpošno da nastupaju sa svojim zapaljivim govorima. Jer – oni nisu menjali partije kô maramice, jer oni nisu trgovali na crno oružjem ili naftom ili – ako jesu naftom – to je bilo plastičnim kanisterčićima pored puta a ne šleperčinama pod kontrolom moćnika, jer oni nisu učestvovali u malverzacijama u kojima su se obogatili neki, sada uspešni biznismeni, jer oni nisu trenutno u istražnom zatvoru ili u izgnanstvu u Rusiji, Argentini, Kini...

Za stolom se vodila žučna rasprava između jednog od ranijih redovnih učesnika, jednog povratnika i nekoliko onih koji su uvek bili ni tamo, ni ovamo.

– Ja, po vama mali čovek, zato mogu da se najzad pojavim ovde i pogledam vas sve u oči! Ja, po vama mali čovek, mislite da mogu zbog toga da spavam mirno? Ma jok, bre. Isto gutam bensedine i prevrćem se po krevetu, ali ne – kao neki – zbog nečiste savesti, već

zbog gladnog stomaka! – ustao je sa stolice, zajapuren, Mirko, koji je svojevremeno bio đak generacije. – I šta sad? Ako se na kraju sve svede na isti jebeni bensedin, zašto se i ja nisam odmah priklonio novim pravilima i prvih nekoliko obeležavanja mature bio tretiran kao uspešan čovek kome se dive i od koga strepe? Zašto sam bio prinuđen da živim kô pacov krijući se od samog sebe i od svoje generacije? Ja, koji sam završio fakultet i doktorirao sa dvadeset sedam godina! Zar ja treba da se krijem, jer sam po tim novim pravilima okarakterisan kao neuspešan a sve zato što živim u dvadeset kvadrata, imam platu od koje ne mogu da izdržavam ni sebe, a kamoli da pomislim da zasnivam porodicu. Pa, da li je to samo moj neuspeh ili i neuspeh države u kojoj živim?

– Kako mene, majku mu, ta ista država nije sputala? Nije, jer sam rmbačio dok si ti iz klupe ređao diplome. Glavu sam stavljao na panj dok si ti filozofirao. Vama koji se trsite da ste visoki intelektualci uvek je kriva država. I, šta će meni da me ti gledaš u oči? Kome ti uopšte trebaš da ga gledaš u oči?! Džaba ti, i ti fakulteti i ti doktorati, kada si nesposoban za život – nasmejao mu se u lice Kule, koji je u školi uvek sedeo u poslednjoj klupi do zida.

– Čekajte, ljudi, danas niko nikoga ne gleda u oči. Svi nose naočare sa zatamnjenim staklima i dok sami sebe gledaju u ogledalu, možeš eventualno samo da ih u naočare pogledaš, brendirane su... Ej, konobar, daj ovamo viljamovku! – uključio se u polemiku Džigi iz

druge klupe do vrata, koji je uvek kad zvono oglasi kraj časa, prvi istrčavao iz učionice.

– Kakva viljamovka, daj ovamo viski za sve! E, evo je ona... kako se zvaše... u jebote, počeo sam da vam zaboravljam imena. Kako je omatorila, brate... a beše dobra riba – prokomentarisao je jednu našu drugaricu Kule i nastavio: – Nego, znate šta sam rešio: hoću mom sinu da kupim napolju firmu, da ne mora od starta da crnči kô što sam ja morao. Ima sve na vreme da mu obezbedim. Moj otac meni nije mogao. Od sina tražim samo da nauči dobro da govori strane jezike.

– I da dobro nauči da pliva, to je još važnije. Sve stilove! – dobacio je Baki kroz izblajhano bele zube dok je palio cigaru. Baki je radio kao Kuletov knjigovođa.

– Ne seri, Baki – prostrelio ga je pogledom Kule. – Šta sam ono hteo... A, da! I šta sad hoćeš ti meni da kažeš, Mirko? Da ne smem da te pogledam u oči zato što sam nešto stvorio i obezbedio svom detetu bolji život? Ma nemoj! Pa, pre bi trebalo da se stidim da sam kao ti, da nisam ništa stvorio. A kako sam ja to stvorio, to nikoga ne treba da se tiče!

– Ali valjda treba da te se tiče kakav ti je bio taj put do cilja, a ne samo cilj – rekao je Mirko.

– Šta je, muči te Makijaveli kô i sve neuspešne? – Kule je odmahnuo rukom i podigao nogu koja se pomaljalo ispod prekratkih nogavica pantalona, na stolicu pored Mirka.

Mirko je ustao, gurnuo svoju stolicu a Kuletova noga je skliznula na pod.

– Ma jebi se – odlazeći za šank, sa prezirom mu je dobacio Mirko.

Kule se pridigao i krenuo ka šanku.

– Kule, Kule, ja da sam imao šansu i ja bih... – zaustavio ga je rukom Džigi. – Mislim na šleper, znaš? Daj, drži viski, čoveče, pa mi smo ortaci od prvog osnovne, mi valjda treba da se razumemo i držimo. Čekaj, idem da smirim onog filozofa. Ovo je godišnjica mature, treba da nazdravljamo zajedno.

Džigi je prišao Mirku i uhvatio ga za rame.

– Kapiрам ja tebe, druže. Apsolutno si u pravu. Ali možda je i on u pravu. Vidiš, ispostavilo se da nikom od njih ni šengen ni američka viza u pasošu ne fale. Žive ko carevi! Kako očekuješ da oni tebe mogu da razumeju?

– Mogao sam i ja i da se obogatim i da zauzmem dobre pozicije da sam hteo – odgovorio mu je Mirko zarivši glavu u ruke nalakćene na šank. – Ali nisam hteo dušu da prodam – jedna ruka mu je klecnula i skliznula sa šanka.

Za to vreme je naš ženski deo kolektivne psihoterapije uglavnom delio životne lekcije, ogovarao, razmenjivao kozmetičke savete i kuvarske recepte...

– A ti, srce, šta je s tobom? Hoće li burmica da se nakači na taj prstić ili treba da je namagnetišemo? – Sonja je prekinula svoju usredsređenost na razgovor muškaraca. – Ja sam stvarno bila ubeđena da ćeš se ti prva i udati i narađati tone dece. A gde beše radiš? A da, pričala si mi da to i nije ono što si htela, je l' da? Strašno, znam, a baš si obećavala i na faksu. Ma, ova zemlja je kaos. A jesi se ti to malo bucnila? Hoće to kad nisi zadovoljan – sipala je pitanja ne sačekavši odgovor ni na jedno. – Možda mi se samo tako čini, zbog tih tvojih pantalona? – bila je uporna. – Jao, izvini, nemoj da se vređaš! Pa znaš da si mi od svih bubalica ti uvek bila fejsvorit. Slušaj, ja ću da te sređim. Dođi u moj butik da nađemo neki miderčić da to salce sabijemo. Ima da budeš kô one vakuum kese za pakovanje iz Telešopa.

Sve prisutne počele su da se smeju i uživaju u Sonjinom monologu.

– Ajde, šalim se malo, opusti se. Ni ja ne radim posao za koji sam se spremala. Ali ovaj mi donosi profit, a to je bitno. Od toga se živi. Ej, Kule, daj i meni jedan viski! Devojke, 'oćete i vi? Ajde, bre, malo da se zezamo jer, ko zna u kom ćemo fazonu biti sledeći put.

Tada je ustala Mina, lepa i ozbiljna devojka koja je nekada sedela sa mnom u klupi.

– Devojke, ja ću morati da vas napustim, Rale me već petnaest minuta čeka ispred. Imam operaciju

prekosutra, a sutra me primaju u bolnicu na pripremu. Izvinite, nisam nešto raspoložena, tako da neću vama da kvarim. Drago mi je što sam vas videla.

Nastao je tajac. Minine rečenice su odzvanjale kao da smo bili u čekaonici urgentnog centra. Strah od mogućeg skretanja na Tarinu temu obuzeo je sve prisutne.

– Okej, Mina. Nemoj dalje da pričaš! Nikakve mračne detalje! Ovde smo da se veselimo. Ništa... javi se. Srećno – rekla je Sonja i nastavila: – Sarice, ajde sa mnom do švedskog stola.

Za Sonjom su poustajale mršava Sara i ostale „psihoterapeutkinje“.

– Mina... – oglasila sam se.

Mina se okrenula i pogledala me.

– Nadam se da... nije ništa ozbiljno. Ako želiš, možemo da pričamo o tome – rekla sam joj i blago se osmehnula.

– Ne, nije ništa ozbiljno. Rale i ja želimo da imamo decu, pa treba da uklonim te sitne preprekice. Valjda je to od hormona ili stresa – osmehnula se. – Ništa, uživajte, vidimo se!

Mina je otišla. Salom se razlio zvuk čočeka, koji je raspomamio sve. Žene su poskidale sandale, spustile

suknje na bokove a bluze zadenule za brushaltere. Stomaci su im podrhtavali prateći ritam pihtija u ovalima na stolu. Strukovi su se uvijali poput ukrasnih bambusa u vazama. Na njihovu ciku muškarci su poskakali jedva dočekavši da se skinu do pojasa. Cela moja *rock* generacija gubila se igrajući čoček. Od onih koji su ostali da sede za stolovima širio se miris marihuane.

Upitala sam se kako li će izgledati naše naredne proslave mature.

A kada jednoga dana dođe jubilej, na primer, četrdeseta sednica/psihoterapija, neki od nas će biti izbrisani sa spiska jer ih više neće biti u životu, neki će biti u apsu zbog nemogućnosti da vrate kredite, neki koji su bili kratko „odsutni iz života“ tada će biti na vodećim političkim mestima i neće imati vremena za našu sednicu jer će biti na sednici višeg nivoa uz podršku medija i naroda. Nekima će biti dosta svega, neki će se lečiti od alkohola pa će izbegavati veće alkoholne skupove zbog iskušenja, neki će vući svoju decu a neke će vući njihova deca, neki će voditi paralelne živote, neki će dovesti svoje mlađe ribe i frajere kako bi se pohvalili da su još u igri, neko će sedeti kô mumija jer ne može da pravi grimase od plastičnih operacija i botoksa... a neko će biti negde u svetu.

Tuga, ljudi moji. A počeli smo dobro: kao prvaci u košarci na opštinskom, pa na gradskom nivou; kao srebrna medalja za horski nastup kad zlatna nije dodeljena; kao ekipni prvaci na takmičenju iz fizike i matematike; kao juniorski prvaci u vaterpolu...

Plivali smo, brate, kô niko.